

Margháttlig framferð formansskapsins

Oddagrein

Skattafria ferðaiskoytið hjá tingmonnum hevur aftur verið uppi og vent í fjølmíðlunum. Hesaferð ikki generellu viðurskiftini, men viðurskiftini hjá ávísingum tingmanni - Jóannes Eidesgaard, sum hóast hann hevur sýnt góðan vilja, ikki sleppur at gjalda tað aftur, sum lótingsins formansskapur hevur lagt hann undir at fingið av órøttum.

Tað er sera løgið, at lótingsins formansskapur kann leggja ein tingmann undir at hava fingið pengar av órøttum - og so nokta at siga honum, hvussu nógv pengar hann - ja, nærmast hevur stolið!

Tað undraði mangan, tá tingmenn fyrr í ár hækkaðu lön sína við 10.000 krónum, at skattafria ferðaiskoytið ikki var broytt samsvandi. Tingmennuttan fyri Havnina fáa millum 25.000 og 90.000 krónur skattafritt um árið.

Tað eru hesar 90.000 árliku krónurnar, sum eisini Jóannes Eidesgaard hevur fingið. Formansskapurin hevur síðan gjørt av, at Jóannes Eidesgaard ikki hevur rætt til allar peningin, tí hann eigur hús og býr partvís í Havn.

Eftir at onkur í formansskapinum, Finnboji Ísakson, Eyðun Vidar, Vilhelm Johannessen ella Edmund Joensen hevur líkið hesar »loyniligu« upplýsingar til Dímmlætting, hevur formansskapurin gjørt av, at Jóannes Eidesgaard ikki eigur rætt til meira enn helmingin av skattafria ferðaiskoytinum. Formansskapurin hevur eisini kannað aðrar tingmenn, men er komin til ta niðurstøðu, at tað bara er Jóannes Eidesgaard, sum hevur »snýtt« - men hann skal einki gjalda aftur!

Eingin ivi er um, at henda almenna viðgerðin av Jóannes Eidesgaard hevur skatt umdømi hansara. Hann bað alment um at fáa at vita, hvussu nógvan pening hann hevur fingið ov nógv útgóðan, so hann kundi gjalda peningin aftur. Men svarið frá formansskapinum var púra greitt: Jóannes Eidesgaard fær einki at vita og kann tí einki gjalda aftur.

Hóast tað ikki verður sagt alment, so er tað alment kent, at skattafria ferðaiskoyti hjá tingmonnumuttan fyri Havnina er ein kamuflerað kompensatjótin fyri, at teir ikki missa so nógv av síni borgarligu løn, sum tingmenn, sum búgva í Havn. At hetta ikki varð broytt, nú lönarskipanin hjá tingmonnum varð endurskoðað, styrkir henda pástand.

Skal okkara høga ting verða tikið fyri fult, so má formansskapurin spæla við opnum kortum. Hevur Jóannes Eidesgaard fingið pengar av órøttum, so eigur hann sjálvandi at rinda peningin aftur...! **Sosialurin**

Viðmerking:

Viðmerking til kirkjustríðið

Nú í eina tíð hevur nógv kjak og skrivning verið, um stríð innan kirkjugátt. Fólk taka støðu eftir, hvørja uppfatan tey hava til hesi ymsku málini. Hvussu mong spyrja: »Hvat sigur Biblián?«

Hvat er kirkjan, og hvat skal hon meina og standa fyri?

Eg havi altíð verið so glaður fyri Kristusjättan Petrus í Matt. 16.18. Har sigur Jesus við Petrus: »Men eg sigi tær eisini: Tú ert Petrus (tað merkir: ein klettur), og á hesum kletti vil eg grunda kirkju mína, og helheims portur skulu ikki fáa vald á henni.«

Ymiskt er, hvussu menn týða hetta orðið, men út frá Pet. 2.4-6 siggja vit, at kletturin er Kristus, og at tey trúgvandi eru steinar (klettur) bygdir oman á klettin, Kristus.

Hvat eyðkennir klettin? Hann verður standandi öld eftir öld, sjálvt um tað »brytur í bæði borð«. Kirkjan skal verða ein tilfuk fastur, álítandi klettur inn í eina og hvørja tíð. Hon skal boða tann gamla lívgvandi bibilska bóðskapin, um synd og náði, lóg og evangelium. (Hon skal verja um hjúnalag, børnini og stríðast fyri, at Guðs góði vilji verður fylgdur).

Hon skal ikki verða ein »tongul í brimi« sum slongist higar og hagar, alt eftir hvussu fleirtalið í fólkunum meinar, ella hvussu teir leiðandi í samfelagnum og í kirkjunu nú einaferð meina. Ein hevur sagt: »Tann kirkja, sum ger hjúnalag við tóðrandan, verður skjótt einkja!«

Skelkandi spurningar

Eftir at hava lisið teir 7 spurningarnar, sum bispur »testar« nýggjar prestar við, samb. Dímnu 19. mai, eri eg skelkandi og sorgarbundin. Ja, eg má siga, at eg stúri fyri okkara gomlu kirkju, um hasir spurningarnir skulu verða rættisnórur fyri komandi prestar. Bara tað, at bispur, sum hægsti kirkjuligi myndugleiki, kemur sær at seta hatta á prent, er skelkandi.

Eg spyrji sorgarbundin: Lesur hann ikki Bibliuna? Er hon ikki rættisnórur fyri boðan, lív og levnað innan kirkjugátt?

Við atliti til spurningarnar eru vit fleiri, sum tí spyrja:

- Hvat er tað fyri prestar, biskupurin ynskir? Hvat er tað fyri kirkju, hann ynskir?

- Hví skulu teir prestar, sum í samvitsku síni eru bundnir til Bibliuna, og sum hava tað 1900 ára gomlu kirkjuligu áskoðanina, ikki fáa loyvi til tað, (men helst blakast út)?

- Hevur kirkjan tikið feil øll hesi 1900 árin?

- Túlka hesir prestar bibliuna skeivt, so sigið teimum og okkum øðrum í álvara, hvussu hon so skal skiljast.

Bispar, prestar, vit trúboðarar og onnur leiðandi hava sera stóra ábyrgd. Sakin er tann, at taka vit ikki bibliuna í álvara, so taka vit heldur ikki menniskju í álvara. Taka vit ikki syndina í álvara, so taka vit heldur ikki Jesus í álvara. Tá verður krossurin gjørdur til eitt bert eiti, og tað andaliga virksemi verður ein sjónleikur.

Tá kunnu vit bliva sum læknin íð vanrókir sjúklingin, so at hann doyri, »og blóðið verður kraft av okkara hond« samb. Ezek. 3.17-19.

(Í hesum sambandi er tað skelkandi at lesa Hósea kap. 4).

Fyrigivinguttan uppgerð

Í samband við áðurnevndu spurningar kom eg at hugsa um orðini hjá D. Bonhoff: »Tann biliga náðin er kirkjunar størsti vandi!«. Skulu prestarnir fylgja spurninginum, so óttist eg fyri, at orðini hjá Bonhoff ganga út. Er kristinnvnið, kristindómurin, ja sjálv náðin ikki á útsølu (bilig), sum boðað verður fyrigivinguttan uppgerð? Jesus segði við fleiri av teimum, sum hann hevði fyrigivið og hjálpt: »Far avstað, synda ikki longur!«

Luther hevur sagt: »Eitt menniskja kann detta á sjógvin, men tað kann ikki liva í sjónum« T.v.s. ein kristin kann tíverri falla í synd, men hann kann ikki liva og innrætta seg í syndini, tí so doyri hann andaliga. Hann fellur frá trúnni og harvið úr náðini, og kemur inn undir Guðs vreiði.

Kirkjuráðini størri ábyrgd

Kirkjuráðini hava altíð havt stóra ábyrgd, men nú er hon blivin uppaftur størri.

Tey hava jú ábyrgd fyri at velja biblutrúgvirar prestar, sum í samvitsku síni eru bundnir til Guðs orð, og at prestalýftinum, og sum í kærleika og við myndugleika tora at siga: »Skrivað stendur!...« og »So sigur Harrin!«

Hetta skulu tey hava dirvi at gera, sjálvt tá ið verðsligi ella kirkjuligi myndugleikin helst vildi »sálða« viðkomandi frá.

Mong siga, at stríð og klandur tømri kirkjurnar og forðar fyri veking. Men

savnmynd

hvør stríðist? Eru tað bara teir fáu prestarnir, sum nú av øðrum hava fingið heiti »missionsprestar? Stríðist bispar, og tey, ið hugsa sum hann, ikki eisini? Jú, so sanniliga! Tað prógva m.a. teir 7 spurningarnir. Tað er bara hvør sitt stríð. Stríðið hevur sín pris, rætt er tað, men her vil eg minna á Ole Hallesby's orð: »Kirkjusøg-an prógvar, at vekingin hevur ongantíð litið undir stríði fyri tí heilnæmu læruni!«

Meginparturin av Føroya fólkum hoyrir til fólkakirkjuna. Tí vil tað, sum hendir í kirkjunum, óivað við tíðini eisini hava sína ávirkan á fríkirkjurnar.

Ynskja vit Guðs ríkis framgongd í Føroyum, og tað ynskja vit, so mugu vit biðja um veking. Vit mugu eisini biðja fyri biski, prestum, trúboðarum og øllum okkum, sum boða Guðs orðið; at vit mugu boða Guðs fulla ráð, samstundis sum vit biðja um mátt og víðsýn til at stríða trúarinnar góða stríð.

Teir sjei spurningarnir eru soljóðandi:

1) Viðurkennir tú kvinnur sum prestar, og at tær eftir galdandi lóg fyri kirkju okkara eiga somu rættindi sum einhvør annar (mannligur) prestur?

2) Kanst tú samstarva við kvinnuligan prest bæði uttan og innan kirkjugátt?

3) Kanst tú víga eitt par, har annað ella bæði eru frískild?

4) Kanst tú samstarva við frískildan prest, bæði uttan og innan kirkjugátt?

5) Kanst tú samstarva við frískildan prest, ið er giftur aftur, bæði uttan og innan kirkjugátt?

6) Vilt tú nokta at doyða børn hjá foreldrum, ið liva saman uttan at vera gift ella vígd?

7) Vilt tú nokta fólkum, ið liva saman uttan at vera gift ella vígd, at koma til altarbóðandi?

Guð signi mítt føðiland Føroyar!

Ætlaði ikki at skriva, men kenni meg noyddan.

Við sorgblíðni
Torleif Johannessen,
sjómanstrúboðari, Nes

lesarabrøv

Børn - barnagarðar

Í dagspressen er en undersøgelse af børns ophold i daginstitutioner blevet offentliggjort. Undersøgelsen er foretaget af de kommunale myndigheder i Danmark.

Hvad kan den så bruges til?

Set fra mit synspunkt ikke andet end at give forældrene (mødrene) endnu dårligere samvittighed, end de har i forvejen, ved at lade deres børn blive passet uden for hjemmet.

Kvinderne bliver opfordret til at deltage mere aktivt i politik, søge flere ledende

stillinger både i det offentlige - og det private erhverv. Det er også udmærket. Med hvad med børnene? De skal jo passes!

Undersøgelsen kan bruges fornuftigt, ved at sørge for, at de fysiske rammer for børnene i institutionerne bliver bedre, og at der uddannes et godt personale til at tage sig af dem. I sidste ende er det et politisk/samfundsmæssigt spørgsmål om prioritering.

Venlig hilsen

Doris Rasmussen
Trongsivágur